

Noorderdwaarsstraat. Daar zou zijn taxi hem opwachten, voor de ingang van dezelfde parkeerplaats. Er stonden hier maar vijf auto's geparkeerd, wat normaal was. Na het begin van de laatste film werd de ingang van de parkeerplaats afgesloten.

In een vlot tempo bereikte hij de ingang, het hek was inderdaad dicht. Via een loopingang bereikte hij de hoofdstraat. Zoals afgesproken stond er inderdaad een taxi. Hij liep erop af en klopte op het portier van de bijrijder. Niets gebeurde. Hij klopte nogmaals. Er gebeurde nog niets, terwijl het geluid van de stromende regen steeds luider hoorbaar was. Zo luid dat hij niets anders hoorde dan regen die van het dak van de Mercedes afketste. Hij hurkte en voelde hoe erg de broek aan zijn lijf plakte. Na enige moeite en flink turen kon hij de persoon onderscheiden die in de wagen zat. Die had een klein vierhoekig licht voor hem, een telefoon.

Hij besloot niet langer te wachten en opende de deur, stapte snel in en sloot de deur om ervoor te zorgen dat de regen niet naar binnen zou stromen.

De taxichauffeur ademde paniekerig en leek heel erg te zijn geschrokken van de binnenkomst van deze klant. Met stijf open ogen keek hij zijn nieuwe klant aan, alsof hij om hulp wilde vragen, maar niet wist hoe, alsof ze beiden een andere taal spraken.

'Wat is er?' Deze laatste woorden sprak Sytze tegen de taxichauffeur voordat het licht uit ging.

2.

Dijkstra

Woensdag 27 april 2022, 04:08

Het regenen was inmiddels iets afgenomen. Nog steeds was het geen goed idee om naar buiten te gaan zonder paraplu. De plek van het ongeval, de parkeerplaats links van de ingang naar het parkeerterrein van de bioscoop, was afgezet.

Twee politiewagens waren ter plekke en twee ziekenwagens waren net vertrokken. Inmiddels had het ongeluk aandacht van omstanders gekregen. Wegens het tijdstip en de weersomstandigheden konden de hulpdiensten in elk geval hun werk uitvoeren zonder al te veel te worden gehinderd.

Er hadden twee inzittenden in de taxi gezeten. Een chauffeur en een klant. Wie in de andere auto reed, was niet duidelijk. De Volkswagen GTI was onbeheerd achtergebleven. De huidige hypothese was dat de bestuurder van de Volkswagen door het slechte zicht door de regen was ingereden op de taxi. De bestuurder zou zijn geschrokken en op de vlucht zijn geslagen. Waarom was nog niet duidelijk. Toch had rechercheur Lisanne Dijkstra er een slecht gevoel bij.

Dijkstra was een groeibriljant binnen het politiesysteem van de afdeling Noord-Nederland. Ze had na een opleiding van vier jaar tot hoofdagent meerdere aanvullende studies gevolgd om op haar dertigste het recherche-team te versterken. Dat was binnen acht jaar na haar sollicitatie geweest.

Ze had een hekel aan dit soort ongevallen. Het leek op een doodnormaal verkeersongeluk, waarbij tot grote overmaat van ramp een sterftegeval het gevolg was. Dijkstra werd uit haar slaap gebeld en gevraagd om zo snel mogelijk de plaats delict te “beschermen”.

Als het geen ongeluk was, maar een misdrijf, moesten mogelijke sporen intact blijven voor het forensisch team. Tja, het huidige weer hielp haar niet mee. Dat was zelfs zeer ongunstig te noemen. Voetsporen, bloedsporen, afdrukken, de regen zorgde naarmate de tijd vorderde ervoor dat het steeds moeilijker zou worden om de sporen te vinden. Daarnaast was het nog maar de vraag in hoeverre er aandacht zou worden geschonken aan deze zaak.

Ze moest corrigerend ingrijpen toen een omstander te dicht bij het afzetlint selfies begon te maken. Dat vond ze heel erg respectloos en onsmakelijk. Terwijl de regen bleef aanhouden, en het zicht beperkt bleef, arriveerde de lijkwagen. Dit zorgde voor enige opwindning bij het publiek. Dat het kennelijk maar vermakelijk vond wat er zich hier had afgespeeld. Een lijk dat werd ingeladen, een attractie, zo leek het. Dijkstra kon er niet tegen en ze

kon het maar moeilijk verkroppen. Maar ja, dat was de tegenwoordige tijd. Wat nou als het slachtoffer een bekende was van een van de selfienemers?

Nadat ze had gesproken met meerdere partijen, inclusief de centrale, werd het lichaam geborgen. Dat was maar goed ook. Doodgaan was één ding, onder deze omstandigheden wekte het alleen maar een triester gevoel bij Dijkstra op. Snel zou bevestigd worden wat de *cause of death* was. Waarschijnlijk een nekbreuk, opgezwollen hersenen of misschien een spontane hartaanval?

Helaas waren er nog geen goede getuigen gevonden, op de persoon na die het incident meldde, onderdeel van een groepje hangjeugd. Naast die jongeren, die de knal hadden gehoord, had niemand ook maar iets gezien van de verdwenen bestuurder. Dat knaagde aan haar.

Terwijl haar blonde haar, in een knotje gebonden, aan haar hoofd vastplakte, greep ze nog maar eens naar haar mobiel. Ze besloot een paar foto's te maken van het ongeval. Het zou nog wel even duren voordat het forensisch team beter werk kon verrichten. Het had haar verbaasd hoe traag het soms verliep op het platteland. Kennelijk was er eerder die avond nog een ongeval geweest. Dus het was wachten op een reserveteam.

Na enkele foto's van de plaats delict, de auto's, de binnenkant en zelfs de weg te hebben genomen, gaf ze opdracht aan de agenten om het publiek op afstand te houden. Zij was momenteel de hoogste agent in rang en dus was zij de leidinggevende. Waarschijnlijk zou iemand anders van het recherche-team de zaak snel overnemen, omdat zij al genoeg werk op haar bordje had liggen. Maar dan nog, werken bij de politie betekende dat werk op de eerste plaats kwam. Wie weet zat ze ook vast aan deze zaak.

Ze zat in haar dienstwagen te luisteren naar de radio van de alarmcentrale. Het was op twee ongevallen na rustig voor koningsnacht. Dat was enige vorm van verlichting. Hoewel Dijkstra niet behoorde tot de meest ervaren rechercheurs, elk ongeval, elk delict liet wel een deukje achter op haar ziel. Ze wilde graag alles oplossen. Dat was misschien wel het moeilijkste aan haar baan, niet alles viel op te lossen, gerechtigheid won niet altijd.

Ze geeuwde die avond voor de tweede keer toen haar iets opviel. Haar tuurende bruine ogen waren inmiddels gewend aan het donker omdat ze al even niet op haar diensttelefoon had gekeken. In het publiek, dat ongeveer uit twintig man bestond, viel niets op. Dit waren vast mensen die moesten wachten op een taxi en die prompt op deze gebeurtenis waren gestuit. Op één iemand na. Dat voelde ze aan haar instinct.

Iets deugde niet bij de persoon die berekenend naar de weg en de auto's zat te kijken. Hij zat gehurkt, zonder paraplu of telefoon, te kijken naar waar de auto's gepositioneerd stonden en hij keek naar de weg. Hij bleef netjes achter het lint, maar zijn hele lichaamshouding straalde uit dat hij bijna zo ver was om zijn eerste overtreding die avond te begaan.

Dijkstra, die nog steeds aan het wachten was op het reserveteam van de